

Н. Величество Всеросийски императоръ и Н. Величество Императорътъ на Отоманитъ, като пожелаха да наредятъ въ единъ духъ на европейский порядкъ и съгласно съ постановленията на Парижский трактатъ отъ 30 марта 1856 год. въпроситъ, които се породиха отъ събитията въ послѣднитъ години и отъ войната, на която св. Стефанский прѣдварителенъ договоръ тури край, единодушно дойдоха до мнѣние, че събранието на единъ Конгресъ ще бже най-доброто срѣдство, за да улесни тѣхното споразумение.

Съ тая цѣль Т. Т. Величества и Прѣдседателя на французската република назначиха за тѣхни пълномощници лицата, на които имената сж забѣлѣзани на края, и които по прѣдложение на австро-унгарский дворъ и по покана на германский кабинетъ се събраха въ Берлинъ, снабдени съ пълномощия, които се намѣриха въ добра и прилична форма.

Слѣдъ като дойдоха благополучно до едно споразумѣние помежду си, тѣзи пълномощници се съгласиха върху слѣдующитъ нареждания (стипулации):

Членъ 1.

България се въздига на самостоятелно и поддано княжество, подъ върховната власть на Н. В. Султана. То ще има християнско правителство и народна войска (милиция).

Членъ 2.

Българското княжество ще има слѣдующитъ граници: